

Írta: Thomas S. Monson elnök

A hála isteni ajándéka

Hálás szívre... úgy teszünk szert, hogy köszönetet mondunk Mennyei Atyánknak az áldásaiért, valamint a körülöttünk lévőknek mindazért, amivel gazdagítják az életünket.

Ez egy csodálatos ülés volt. Amikor kineveztek az egyház elnökévé, azt mondtam: „Van egy feladat, amit magamnak szeretnék megtartani. Én leszek a Tabernákulum Kórus tanácsadója.” Nagyon büszke vagyok a kórusomra!

Édesanyám egyszer ezt mondta nekem: „Tommy, nagyon büszke vagyok mindarra, amit eddig véghezvittél. Lenne azonban egy észrevételem. Maradnod kellett volna a zongorázásnál.”

Így hát odamentem a zongorához, és a következő dalt játszottam el neki: „Here we go, [here we go] to a birthday party” (Indulunk már, [indulunk már] a születésnap buliba)¹. Majd megcsókoltam a homlokát, ő pedig átölelt engem.

Sokat gondolkodom rá. Sokat gondolkodom az édesapámra. Sokat gondolkodom azokra az általános felhatalmazottakra, akik hatással voltak rám, illetve másokra, többek között azokra az özvegyekre – mind a nyolcvanötre –, akiket meglátogattam egy-egy kisütőni való csirkével, vagy néha egy kis pénzzel.

Egyikőjüket egyszer késő este látogattam meg. Éjfél volt, amikor az idősek otthonához értem. A recepció így fogadott: „Egész biztosan alszik már, de megkért, hogy ébresszem fel, mert azt mondta: »Tudom, hogy el fog jönni.«”

Megfogtam a kezét, ő pedig a nevemen szólított. Teljesen ébren volt. Kézfejemet az ajkaihoz szorította, és ezt mondta: „Tudtam, hogy jönni fog.” Hogy ne jöttem volna?

A gyönyörű zene szokott engem ilyen módon megérinteni.

Szeretett testvéreim! Igazsággal, reménnyel és szeretettel teli, ihletett üzeneteket hallottunk. Gondolataink Órá terelődtek, aki engesztelést végzett a bűneinkért, aki megmutatta nekünk, hogyan éljünk és hogyan imádkozunk, és aki saját tetteivel mutatta meg a szolgálat áldásait – Urunkra és Szabadítónkra, Jézus Krisztusra.

Lukács könyvének 17. fejezetében azt olvassuk Róla:

„És lőn, mikor útban vala Jeruzsálem felé, hogy ő Samáriának és Galileának közepette méne által.

És mikor egy faluba beméne, jöve elébe tíz bélpoklos férfi, kik távol megállának:

És felemelék szavokat, mondván: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!

És mikor őket látta, monda nékik: Elmenvén, mutassátok meg magatokat a papoknak. És lőn, hogy míg odame nének, megtisztulának.

Egy pedig ő közülök, mikor látta, hogy meggyógyult, visszatére, dicsóítván az Istent nagy szóval;

És arczzal leborula az ő lábainál, hálákat adván néki: és az Samariabeli vala.

Felevén pedig Jézus, monda: Avagy nem tízen tisztulának-é meg? A kilence pedig hol van?

Nem találkoztak a kik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen?

És monda néki: Kelj föl, és menj el: a te hited téged megtartott.”²

Isteni beavatkozás által a leprások megmenekültek az őket fenyegető kegyetlen, lassú haldoklástól, és újra lehetőséget kaptak az életre. Az egy, aki kifejezte háláját, kiérdemelte a Mester áldását, míg a hálátlan kilenc csalódást okozott Neki.

Testvéreim, vajon mi nem felejtünk el köszönetet mondani az áldásainkért? Az őszinte hálaadás nemcsak áldásaink felismeréséhez segít hozzá, de a mennyek ajtaját is megnyitja, és segít nekünk érezni Isten szeretetét.

Szeretett barátom, Gordon B. Hinckley elnök azt mondta: „Ha hálásan járjátok utatokat, nem fennhézva, beképzeltlen vagy önzőn, akkor a hálaadás lelkiisége kísért benneteket, ami illik is hozzátok, és megáldja az életeteket.”³

Máté könyvében, a Bibliában is olvashatunk a hálaadásról, ez alkalommal a Szabadító köszönetének kifejezéséről. Már három napja a pusztában volt, több mint 4000 ember követte őt és ment vele. Megsajnálta őket, mivel a három nap alatt talán egyáltalán nem ettek. Tanítványai azonban kérdőre vonták: „Honnét volna e pusztában annyi kenyereink, hogy megelégtünk ily nagy sokaságot?” Sokunkhoz hasonlóan a tanítványok is csak azt látták, hogy mi nincs.

„És monda nékik Jézus: Hány kenyereitek van? [A tanítványok] pedig mondanak: Hét, és néhány halunk.

És [Jézus] parancsolá a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földön.

És vevén a hét kenyeret és a halakat, és *hálákat adván*, megtöré, és adá az ő tanítványainak, a tanítványok pedig a sokaságnak.”

Figyeljétek meg, hogy a Szabadító hálát adott azért, amijük volt – és ezt csoda követte. „És mindnyájan evének, és megelégedének; és fölszedék a maradék darabokat hét teli kosárral.”⁴

Mindannyian éltünk át olyan időszakokat, amikor inkább arra összpontosítottunk, hogy mi hiányzik, és nem az áldásainkra. A görög filozófus, Epiktétosz, azt mondta: „Bölcs ember az, aki nem gyötrődik azon, hogy mi je nincs, hanem örvend azon, hogy mi je van.”⁵

A hála isteni alapelv. Az Úr egy Joseph Smith prófétának adott kinyilatkoztatásban kijelentette:

„Mondj köszönetet az Úrnak, Istenednek minden dologban. [...]

És semmiben nem sérti meg az ember Istent, vagyis senki ellen nem gerjed fel haragja, csak azok ellen, akik nem ismerik el minden dologban a kezét”⁶.

A Mormon könyvében azt a felszólítást olvassuk, hogy „naponta hálaadásban éljétek] a sok irgalomért és áldásért, amivel [Isten] igenis elhalmoz benneteket”⁷.

Körülményeinktől függetlenül mindannyian sok mindenért hálásak lehetünk, ha megállunk egy pillanatra, és elgondolkozunk az áldásainkon.

Csodálatos időszakban vagyunk itt a földön. Bár sok minden rossz ma a világban, azért sok helyénvaló és jó dolog is van. Vannak megmaradó házasságok, gyermekeiket szerető és értük áldozatokat hozó szülők, törődő és segítséget nyújtó barátok, valamint tanárok, akik tanítanak. Számptalan szempontból áldott az életünk.

Magunkat és másokat is felemelhetjük azzal, hogy nem vagyunk hajlandók elidőzni a negatív gondolatok világában, és hálás hozzáállást táplálunk a szívünkben. Ha a hálátlanság a legsúlyosabb bűnök közé tartozik, akkor a hálának a legnemesebb erények közt a helye. Valaki azt mondta, hogy „a hála nemcsak a legnagyobb erény, hanem minden más erény szülője is”⁸.

Hogyan táplálhatunk a szívünkben hálás hozzáállást? Joseph F. Smith elnök, az egyház hatodik elnöke, megválaszolta ezt. Azt mondta: „A hálás ember nagyon sok mindent meglát a világban, amiért köszönetet mondhat, és nála a jó mindig többet nyom a latban, mint a rossz. A szeretet felülkerekedik a féltékenységen, és a világosság kiűzi életéből a sötétséget.” Így folytatta: „A gőg elpusztítja hálánkat és önzést állít a helyére. Mennyivel boldogabbak vagyunk egy hálás és szerető lélek közelében, és mily nagy gonddal kellene imádságos életen keresztül hálás hozzáállást táplálnunk Isten és az emberek iránt!”⁹

Smith elnök azt mondja nekünk, hogy a hála meglétének kulcsa az imádságos élet.

Vajon az anyagi javak boldoggá és hálássá tesznek minket? Talán időlegesen. Mély és tartós boldogságot és hálát azonban olyan dolgok adnak, amelyek pénzen nem vehetőek meg: a családjunk, az evangélium, a jó barátok, az egészség, a képességeink és a körülöttünk élőkől kapott szeretet. Sajnos ezek azon dolgok közé tartoznak, amelyeket sokszor természetesnek veszünk.

Az angol szerző, Aldous Huxley, azt írta: „A legtöbb emberi lény majdnem a végtelenségig képes rá, hogy természetesnek vegye a dolgokat.”¹⁰

Gyakran pontosan azokat az embereket vesszük természetesnek, akik leginkább megérdemlik a hálánkat.

Ne várjunk hálánk kifejezésével addig, amíg túl késő lesz! Elveszített szereteteiről beszélve egy férfi így fejezte ki megbánását: „Emlékszem azokra a boldog időkre, és gyakran azt kívánom, bárcsak a halottak fülébe súghatnám a köszönetet, amely kijárt nekik az életben, de nemigen kapták meg.”¹¹

Szeretteink elvesztése szinte elkerülhetetlenül mindig némi megbánást ébreszt a szívünkben. Csökkentsük ennek érzését, amennyire emberileg csak lehetséges azzal, hogy gyakran kifejezzük irántuk a szeretetünket és a hálánkat! Soha nem tudjuk, mennyire hamar lesz túl késő.

Hálás szívre tehát úgy teszünk szert, hogy köszönetet mondunk Mennyei Atyánknak az áldásaiért, valamint a körülöttünk lévőknek mindazért, amivel gazdagítják az életünket. Ez folyamatos, tudatos erőfeszítést igényel – legalábbis addig, amíg igazán meg nem tanultuk és ki nem fejlesztettük a hálás hozzáállást. Gyakran hálát érzünk, és köszönetet *szándékozunk* mondani, de elfelejtjük megtenni, vagy egyszerűen halogatjuk azt. Valaki azt mondta, hogy „a kimondatlan köszönet olyan, mint a becsomagolt, de soha át nem adott ajándék”¹².

Amikor kihívásokkal és gondokkal nézünk szembe az életünkben, gyakran nehéz az áldásainkra összpontosítani. Ám ha elég mélyre ásunk és elég szorgalmasan keresünk, érezni fogjuk és fel fogjuk ismerni, hogy mennyi

mindent kaptunk.

Elmesélem egy olyan család történetét, akik komoly kihívások közepette is észre tudták venni az áldásaikat. Ezt a történetet sok évvel ezelőtt olvastam, és az üzenete miatt őriztem meg. Gordon Green írta, és ötven évvel ezelőtt jelent meg egy amerikai folyóiratban.

Gordon elmeséli, hogy egy kanadai gazdaságban nőtt fel, ahol testvéreivel együtt haza kellett sietniük az iskola után, míg a többi gyerek labdázott és úszni ment. Apjuk azonban megtalálta a módját, hogyan hozza tudomásukra, hogy értékes a munkájuk. Ez különösen aratás idején volt igaz, amikor a család a Hálaadás ünnepét tartotta, mert ezen a napon édesapjuk nagyszerű ajándékot adott nekik. Számba vétette velük mindazt, amijük volt.

A Hálaadás napjának reggelén levitte őket a pincébe, ahol hordókba szedett alma, dézsába rakott cékla, homokba ásott répa, és rengeteg zsák krumpli, valamint borsó, kukorica, fejtett bab, lekvár, eper és más befőttek töltötték meg a polcokat. Mindent gondosan számba vétetett a gyermekekkel. Aztán kimentek a csűrbe, és megnézték, hány tonna szénájuk van, a magtárban pedig hány véka búza. Megszámolták a teheneket, a disznókat, a tyúkokat, a pulykákat és a libákat. Apjuk azt mondta, szeretné tudni, hogy állnak, de igazából azt akarta, hogy az ünnep napján felismerjék,

milyen gazdagon áldotta meg őket Isten, és mosolygott rájuk munkájuk minden órájában. Amikor végül leültek az édesanyjuk által készített lakomához, mindannyian érezték az áldásokat.

Gordon azt mesélte, hogy mégis annak az évnek a Hálaadás napjára emlékezett leginkább, amikor úgy tűnt, hogy semmijük sincs, amiért hálásak lehetnének.

Jól indult az év: volt maradék szénájuk, sok vetőmagjuk, négy alom malacuk, és édesapjuknak volt némi félretett pénze is, hogy egy napon megvehessenek egy bálázó gépet, amiről a legtöbb gazdálkodó csak álmodni tudott. Az áramot is ebben az évben vezették be a faluba, bár hozzájuk még nem, mert nem engedhették meg maguknak.

Egy este, amikor Gordon édesanyja épp nagymosást tartott, édesapjuk felváltotta őt a mosódeszkánál, és arra kérte feleségét, hogy pihenjen és inkább kötögessen. Azt mondta: „Több időt töltesz mosással, mint alvással. Szerinted be kellene adnunk a derekunkat és bevezetni az áramot?” Bár édesanyját felvillanyozta ennek lehetősége, egy-két könnycseppet azért hullatott annak gondolatán, hogy a bálázó gépet nem fogják megvenni.

Így hát ebben az évben hozzájuk is kivitték a villanyvezetéküket. Vettek egy mosógépet, igaz, nem valami tetsze-tőst, ami aztán egész nap magától

dolgozott, valamint villanykörtéket, melyek a mennyezetről lelógva, ragyogva himbálóztak. Nem kellett már olajjal feltölteni a lámpásokat, nem kellett kanócot vágni, kormos kéményt pucolni. A lámpások szép csendben felkerültek a padlásra.

Az áram bevezetése azonban szinte az utolsó jó dolog volt ebben az évben. Amikor a termés elkezdett kihajtani, beállt az esőzés. Mire a víz visszavonult, sehol nem maradt növény. Újból vetettek, de a további esőzések a földbe verték a termést. A krumplijuk megrohadt a sárban. Nagyon olcsón, mert mindenki erre kényszerült, eladtak néhány tehenet, eladták minden malacukat és egyéb olyan haszonállataikat, amelyeket egyébként megtartottak volna. Az aratás ebben az évben egy parcella fehérrépából állt, amely valahogy kibírta a viharokat.

Aztán eljött a Hálaadás ünnepe. Édesanyjuk azt mondta: „Talán idén ki kellene hagynunk. Még egy libánk sem maradt.”

Hálaadás reggelén azonban Gordon édesapja beállított egy mezei nyúlal, és arra kérte a feleségét, hogy főzze meg. Vonakodva hozzálátott, jelezve, hogy ezt az öreg fickót jó sokáig kell majd főzni. Amikor végül néhány megmaradt fehérrépával együtt asztalra került, a gyerekek nem voltak hajlandók enni belőle. Gordon édesanyja sírva fakadt, mire édesapja különös dolgot tett. Felment

a padlásra, fogott egy olajlámpát, lehozta, az asztalra tette és meggyújtotta. Megkérte a gyerekeket, hogy kapcsolják le a lámpákat. Amikor már csak az olajlámpás égett, alig hitték el, hogy korábban ilyen sötét volt náluk. El sem tudták képzelni, hogy láttak valamit is az áram bevezetésével feltett lámpák ragyogó világossága nélkül.

Megáldották az ételt és mindenki hozzálátott. A vacsora végeztével csendben üldögéltek még. Gordon így írt erről:

„Kezdtünk újra tisztán látni a régi lámpás szerény homályánál. [...]”

Finom vacsora [volt]. A mezei nyúl íze olyan volt, akár a pulykéé, és a fehérrépa puhább volt minden korábinál. [...]”

Otthon[unk]..., annak minden hiányával, gazdagnak tűnt számunkra.”¹³

Testvéreim, a hála kifejezése udvarias és tiszteletre méltó; a hálát kifejező tett nagylelkű és nemes; azonban ha úgy élünk, hogy hála van a szívünkben, azzal a mennyeket érintjük meg.

Beszédem végére érve ma délelőtt azért imádkozom, hogy mindamellet, amiért hálásak vagyunk, mutassuk ki mindig hálánkat Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus iránt. Dicső evangéliuma választ ad az élet legnagyobb kérdéseire: Honnan jöttünk? Miért vagyunk itt? Hová megy a lelkünk, amikor meghalunk? Az evangélium az isteni igazság világosságát hozza el a sötétben élőkhöz.

Ő megtanította nekünk, hogyan imádkozzunk. Megtanította nekünk, hogyan éljünk. Megtanította nekünk, hogyan haljunk meg. Élete a szeretet öröksége. Meggyógyította a betegeket, felemelte az elesetteket, megszabadította a bűnösöket.

Végül egyedül maradt. Az apostolok némelyike kétkedett, egyikük elárulta Őt. A római katonák átszúrták

az oldalát. A dühös csőcselék életét vette. Mégis máig halljuk a Golgota hegyéről irgalmas szavait: „Atyám! Bocsásd meg nekik; mert nem tudják mi cselekesznek.”¹⁴

Ki volt e „fájdalmak férfia... , betegség ismerője”¹⁵? „Kicsoda ez a dicsőség királya”¹⁶, az urak Ura? Ő a Mesterünk. Ő a Szabadítónk. Ő Isten Fia. Ő a szabadulásunk Szerzője. Hív minket: „Kövessetek engem”¹⁷. Azt mondja: „Eredj el, és te is a képen cselekedjél.”¹⁸ Arra kér: „...az én parancsolataimat megtartsátok.”¹⁹

Kövessük hát Őt! Kövessük a példáját! Engedelmeskedjünk szavainak! Ezt téve a hála isteni ajándékát adjuk Neki.

Őszintén, szívemből imádkozom azért, hogy tükröződjön saját személyes életünkben a hála csodálatos erénye. Járja át a lelkünket most és mindörökké. Jézus Krisztus, a Szabadítónk szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. John Thompson, “Birthday Party,” *Teaching Little Fingers to Play* (1936), 8.
2. Lukács 17:11–19.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 250.
4. Lásd Máté 15:32–38; kiemelés hozzáadva.
5. *The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments*, trans. George Long (1888), 429.
6. Tan és a szövetségek 59:7, 21.
7. Alma 34:38.
8. Cicero, in *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, sel. H. L. Mencken (1942), 491.
9. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 263.
10. Aldous Huxley, *Themes and Variations* (1954), 66.
11. William H. Davies, *The Autobiography of a Super-Tramp* (1908), 4.
12. William Arthur Ward, in Allen Klein, comp., *Change Your Life!* (2010), 15.
13. Átdolgozva: H. Gordon Green, “The Thanksgiving I Don’t Forget,” *Reader’s Digest*, Nov. 1956, 69–71.
14. Lukács 23:34.
15. Ésaías 53:3.
16. Zsoltárok 24:8.
17. Máté 4:19.
18. Lukács 10:37.
19. János 14:15.